

12.

- Det har vært en hard dag.

- Men så får vi sannelig igjen for det. Dere i PUMA har jo gått fra den ene triumfen etter den andre.

Fire måneder er gått siden suksessen i november. Det er tirsdag, klokka er åtte om kvelden og Ingrid og Tove har jobbet overtid. Ingrid sitter noe nedkjørt på benken foran skapene, mens Tove vasker hendene.

- Ååh! Senga er noe av det deiligste som finnes, kommer det inderlig fra Ingrid. Tenk, jeg var her klokka åtte i morges, Tove. Det skal bli godt å komme hjem og legge seg, sukke dypt og sovne inn.

- Samme her. Men, pussig nok, enda jeg er trøtt, så må jeg av og til ta en sovetablett.

Ingrid ler og sier:

- Nei, det slipper heldigvis jeg. Jeg bare lukker øynene, og så er jeg i drømmeland..... Vel, noen ganger tar det jo litt tid å sovne inn, men det er bare normalt.

Tove tar og river av et stykke tørkepapir og tørker seg mens hun sier:

- Det er sikkert bare en uvane jeg har.

Så går hun bort og setter seg ved siden av Ingrid. Hun legger høyre hånda si på skuldre hennes og ser på henne:

- Du, Ingrid, jeg synes vi har det så greit her for tida.

Ingrid smiler mot Tove og sier:

- Ja, det har du rett i. Jeg tenker ikke sånn på det, men det er vel bare et tegn på at det er bra her.

- Jeg synes det er en sånn god og åpen atmosfære, forteller Tove videre. Trivelig stemning. Folk er ikke stressa.

Ingrid ser fram:

- Bortsett fra Arne da, svarer hun med et skjevt smil.

- Arne, ja. OK, han er ikke helt med her, men det er ikke riktig å kalle ham stressa, **bemerk**er Tove.

- Nei, dum og kjedelig er vel bedre dekkende ord.

Ingrid ser spørrende på Tove:

- Som du sier, han virker så lite med her hos oss. Han gjør jo jobben sin, men sannelig ikke noe mer heller.

Tove må le:

- Jamen, kjære deg, Ingrid. Du ser herlig trøtt ut. Det er bare et sted du hører hjemme nå, og det er i senga.

"Og der liker hun seg med en god del," tenker Tove.

Tove gir Ingrid et kyss på kinnet, reiser seg og går bort mot garderobeskapet sitt. Det er det skapet som er nummer to fra toalettbåsene.

- Kanskje vi burde møte Arne litt bedre, sier Tove. For eksempel inkludere ham bedre i miljøet. Vi er vel ikke flinke nok til det. Jeg kan bare se på meg selv. Jeg er glad for hver gang han ikke setter seg ned rundt bordet i tidsskriftrommet når jeg sitter der.

- Å ja, gjett, stadfester Ingrid.

Det blir stille en stund før Ingrid fortsetter:

- Jeg føler jeg må spille hver gang jeg snakker til ham. Eneste måten å unngå å spille er å ikke si noe.

Tove må igjen le av Ingrid. Hun synes det er artig når folk prater fra hjertet, og hun synes de er flinke til det i PUMA. Tove svarer:

- Ja, du Ingrid, du Ingrid. Allikevel, jeg tror det kan bli bedre hvis vi tror litt annerledes om Arne. Han er jo et venlig menneske han også, som du og jeg. Vi må hjelpe ham til å slå seg litt mer løs. Det er noen som trenger en dytt, Ingrid.

- Å, nei, nei! Orker ikke, orker ikke.

Ingrid sitter foroverbøyd og støtter hodet med begge henda. Hun fortsetter:

- Jeg er så lei av å møte folk på deres plan. Jeg gjør jo ikke annet når jeg er ute og selger. Nei takk, her må jeg da sannelig få lov til å være meg sjøl.

Tove har kledd på seg sin blå, lange kåpe og er klar til å dra:

- Joda, du har et poeng der, Ingrid. Men hva er å

være seg sjøl?

"Huffameg. Nå har hun den derre bestemorrolla si igjen," tenker Ingrid. "'Hva er å være seg sjøl?'" Pøh! Av og til er jeg dritt lei denne naive troen og optimismen til Tove..... Vel, Tove har nok rett i at jeg er trøtt og lei nå."

Plutselig kommer Rut inn. Hun er fullstendig opprørt. Hun slenger et tidsskrift i gulvet. Rut er rasede:

- Se hva som står om oss, for fean! Pokker i helvete for noe løgn og ondskap!

Tove og Ingrid er helt sjokkert der de henholdsvis står og sitter. Tove tar opp bladet. Det er "Økonomisk Revy".

- Hvor står det? spør hun.

- Hva har skjedd? spør Ingrid.

- Det står like foran midten. Bladet kommer ut i morgen. Jeg fikk det av en bekjent av meg.

Rut setter seg ned på krakken foran vasken. Ingrid er i en slags sjokkfase og bare sitter der. Men hun er for trøtt til å ta dette helt alvorlig, og ser det komiske i denne scenen: "Jeg har sannelig ikke sett Rut så sinna før," tenker hun. "Det var da godt å se at det var noe irrasjonelt krutt i henne også. Dette minner meg sannelig om "sjefsjevvel"-episoden."

Rut har roet seg litt ned:

- Det var godt at dere var her. Alle har gått for dagen og jeg må få avregert.

- Få se, Tove, utbryter Ingrid.

Men Tove står der helt uavbrutt og leser, så Ingrid må pent reise seg og gå bort til Tove for å se. Tove mumler mens hun leser:

-"Medaljens bakside.....Tystad krever alt av de ansatte.....Et miljø på sitt verste....."

Rut eksploderer når hun hører det:

- Fean! For noe jævelskap! Råttenskap!

- Fytte grisen! Hvor har de dette tullet fra, da? spør Ingrid.

- "Fra informert hold" står det, svarer Rut og gjør seg til.

- Fra informert hold? undrer Ingrid.

- Her står det om Thailandbedriften vår også, kommer det fra Tove. ".....Det ansette engelske byrået, Smith & Smith, kommer med en avslørende rapport som omhandler 25 utenlandskeide bedrifter i Thailand. Scanflash står bak en av disse. Vi siterer fra rapporten: "Det karakteristiske for disse bedriftene er altså at de driver med de vi kan kalle moderne slaveforhold....."

Rut reiser seg og går i harnisk rundt i garderoben.

-sultelønninger, uverdige arbeidsforhold.....

- Faan! Det er ikke sant! skriker Rut. Det er jo Lise og Rolf som er der nede og styrer jo. Akkurat som om de driver en konsentrasjonsleir!

- Og her er en kommentar fra De Fine direktøren også, sier Ingrid: "....Dette overrasker oss ikke. Markedet er blitt meget hardt, men det er skammelig at Scanflash bruker slike uhyggelige metoder for å være på toppen..."

Ingrid må le:

- Dette er jo så voldsomt at det blir latterlig. Fullstendig komisk.

- Klart det er latterlig, svarer Rut. Men tidsskriftet selges jo fra i morgen av, og det er ikke latterlig.

Tove og Ingrid står der midt på gulvet, oppslukt i artikkelen. Rut står til høyre for døren og ser fortvilet på dem:

- Klart vi har problemer vi, som alle andre. Vi har da aldri proklamert oss som fullkomne. Men det som står der er skitten bakvaskelse. Hvem står bak? Konkurrentene. Hvem tjener på denne artikkelen? Konkurrentene. Hvem er skammelige?

- "Fra informert hold.....," undrer Ingrid.

13.

Det er dagen etter. Ingrid og Dag kommer inn i tids- skriftrommet etter et nylig avsluttet allmøte, hvor den ømtå- lelige saken ble tatt opp. Ingrid stopper opp. Dag legger høyre hånda si på skuldra hennes:

- Du er vel sjokkert, Ingrid.

- Dette er det verste jeg har opplevd, Dag. Det abso- lutt verste. Tenk, Lasse....., min Lasse....., som jeg har hatt så mange fortrolige og hyggelige stunder med.

Ingrid går bort mot vinduet og stirrer ut. Det er fremdeles snø ute, men den ser sine siste dager. Bjørke står der naken.

- At han kunne svike oss slik, kommer det fra henne. At han kunne.

Det blir stille en stund før hun fortsetter:

- Hvorfor har han ikke sagt noe til meg om hvordan han syntes miljøet var? Inntrykket mitt har jo vært at han har stortrives her. Og så går han ut til media på denne måten. Kunne han ikke sagt det til oss da, og ikke proklamert det ut for hele verden. Hvorfor har han ikke sagt noe! skriker Ingrid ut.

Tove kommer inn og stopper opp. Hun går bort til Ing- rid og holder rundt henne.

- Faan! Kom deg vekk! sier Ingrid irritert. Ikke ta på meg! Jeg orker ikke at noen tar på meg.

Hun snur seg og ser på Tove:

- Kanskje du også er som Lasse, Tove. Hvem er mine venner, egentlig? Hva?

Dette blir for mye for Tove. Hun har lyst til å gi Ingrid en skikkelig fik, men holder seg fra det og styrter inn i garderoben.

Ingrid ser bort på Dag og utbryter:

- Hva er det du står og glaner på, jævla pikk!

Det var en rett i fleisen på ham og han også finner det lurest å bare komme seg vekk fra rommet. "Hun er helt fra seg, totalt sjokka. Jeg håper inderlig at hun ikke skader seg på noe vis," tenker han idet han går ut. "Hun må være for seg selv. Det var dumt av meg å snakke, men hvem kunne ene en slik reaksjon?"

Plutselig faller Ingrid sammen i latter. Hun får helt latterkrampe og må sette seg ned. "Jeggu kalte jeg ham ikke for en jævla pikk!" og hun må le av seg selv. Og hun må le av Dags reaksjon. "Han ble fullstendig paff."

Hun reiser seg og proklamerer med løftet hånd:

- Sirkus Scanflash! Her kommer jeg! Svik og glede, jeg er rede! Livet bedrar, men latter gir svar!

"Stakkars Tove og Dag. Jeg må hente de inn igjen og be om unnskyldning," tenker hun. "Det var godt å le av hele greia."

Ingrid går ut i gangen og roper etter Dag og går dernest inn i garderoben. Der sitter Tove med tårer i øynene. Ingrid går bort og omfavner henne:

- Tilgi meg, Tove. Tilgi meg. Jeg visste ikke hva jeg gjorde. Jeg var ikke meg selv.

De holder rundt hverandre uten å si noe og Tove sier:

- Fint at du kom inn, Ingrid. Du er ei flott jente.

Ingrid tar hodet tilbake og ser mildt inn i Toves øyne:

- Jeg er glad i deg, Tove. Du er så god. Kom, la oss ta en Arildkaffe. Jeg vil kose meg i lag med deg og Dag. Dere er så fine venner. Jeg må bare le av hele dette sirkuset, Tove.

Ingrid reiser seg for å gå ut. Tove sier til henne:

- Jeg kommer hvert øyeblikk.

Ingrid kommer ut i tidsskriftrommet. Dag står og kikker i et tidsskrift, og Ingrid går rett bort til ham. Hun stopper foran ham og unnskylder seg:

- Tilgi meg, Dag. Jeg var ikke meg selv.

Hun gir Dag et kyss på kinnet og et klapp etterpå:

- Du og Tove er noen fine venner, sier hun mens hun smiler sjenert. La oss sette oss ned litt og bare prate. Og ikke et ord om Lasse. Han eksisterer ikke lenger..... Han

har aldri eksistert.

Like plutselig som Ingrid falt i latter i sted, like plutselig blir hun alvorlig og redd nå. Dag skulle til å kommentere hennes tilrop til ham isted på en morsom måte, så dette totalt uventede skiftet hos Ingrid får ham til å skvette til.

- Hvordan kunne han? kommer det forskrekket fra Ingrid. Hun snur seg og går mot døren:

- Si til Tove et jeg må bare bort herfra nå. Jeg orker ikke å være her.

Dag står målløs tilbake. "Stakkars, stakkars jente," tenker han.

Tove kommer ut:

- Hvor er Ingrid?

- Hun klarte ikke å være her, kommer det lavmælt fra Dag. Tove står uttrykksfull i et par sekunder og går deretter ut.

Dag står igjen alene. Han lener seg mot vinduskarmen og kikker på maleriet. "Hvorfor....."

14.

"Kom, mai, du skjønne, milde...."

Sangen roterer inni Kjell mens han står ved kopimaskinen i tidsskriftrommet. Maskinen hos Rut og Dag er i streik igjen.

"Daramdaramdaram....."

Det er ikke rart han er glad. Salget går unna som aldri før. Artikkelen i mars var så ensidig at den bare har styrket Scanflash' omdømme i markedet. De fikk selvsagt slippe til med et motinnlegg i det neste nummeret i Økonomisk Revy. Men egentlig var motinnlegget unødvendig. Det er Scanflash' selgere som har æren for at folks mening om Scanflash er svært positiv for tiden. De som har hatt ansvaret for markedet har nemlig møtt kundene på en slik vennlig, imøtekommende og real måte i det siste, at kundenes dom er klar: Artikkelen i mars er usann. Dersom Tystad utnytter de ansatte, hadde vi merket deres kunstige selgerglis. Men disse selgerne virker naturlige og menneskelige.

Og hvilket menneske i PUMA er det som utstråler mest for tiden? Jo, Ingrid. Hun har på en fantastisk måte klart å forene intelligens, kreativitet og hjertelighet.

Kjell har stilt inn kopimaskinen på 100 kopier og går bort mot vinduet. "Våren er her. Hurra! Er det noe rart vi er glade her på jobben. Våren er jo kommet!" jubler han inni seg.

Rut kommer inn:

- Hei, Kjell!

Kjell snur seg og rekker fram armene.

- Kom hit, min deilige Rut.

Og så klemmer han henne godt. Men Rut er ikke helt med i foreningen. Hun slipper omfavnelsen, lener seg mot bordet

og ser på Kjell:

- Skal du jobbe lenge?

- Tja....., et par timer til og så gir jeg meg.

- Mens Ragnhild og barna venter på deg hjemme.

Pang! Et uventet "slag" i ansiktet og Kjells smil blir brått erstattet med forfjamselse. Han blir irritert og sint:

- Hva mener du med det? Hva pokker har du med det å gjøre? Hvorfor i all verden sier du det nå?

- Jamen, så se hvordan du lever, da mann! Du bor jo på jobben, jo! Overtid hver evige dag - i helga også!

- Hva faan har du med det å gjøre? skriker Kjell.

Rut blir bare enda hissigere:

- Se hvordan du lever da, sa jeg. Du ødelegger deg fullstendig. Jobben og suksessen går oppi hodet på deg. Du vil få et kræsje snart hvis du ikke lever normalt. Den suksessrike leder jobber ikke døgnet rundt. Han jobber effektivt fra 8 til 4 og kobler av med andre ting etterpå.

Kjell puster oppgitt:

- Og denne dagen som har vært så herlig, og så kommer du og dreper all glede.

- Din jævla hykler, Kjell!

Kjell eksploderer igjen:

- Hva faan mener du med det? Vet du hva, Rut, du er av og til forbanna puritansk av deg.

Kjell fortsetter i et roligere toneleie:

- Dette er helt latterlig, Rut. Her kommer du **og kjefter meg huden full, totalt uventet.**

Kjell må le av hele episoden:

- En utenforstående ville jo ha sett på deg som hyleren i denne samtalen. Du kommer her og lesser over meg med moral.

Rut ser ned og oppdager at hun har oppført seg tåpelig.

- Unnskyld, Kjell. Det bare datt ut av meg.

Det blir stille en stund. Kopimaskinen har kommet til den 70. kopien og durer i bakgrunnen. Så griper Rut ordet, men nå i et rolig tonefall:

- Men jeg mener faktisk alt jeg sa, men jeg uttrykte meg uforstendig.

Kjell står urørlig der han lener seg mot vinduskarmen. Han er blitt sett i en sjokktilstand. Rut fortsetter, nå enda mildere:

- Det er flott at du koser deg her, Kjell. Men man løser aldri problemer ved å flykte fra dem, og det er det du gjør for tiden. Plutselig en dag kommer alt det undertrykte fram og skaper det helvete.

Rut er glad for at hun lå fra seg aggresjonen. "Men kanskje aggresjonen hadde sin funksjon mens den stod på; den vekte ham opp på en måte," tenker hun. Rut fortsetter:

- Skill deg, Kjell. Du ødelegger både familien og deg selv ved å fortsette på denne måten.

Kopimaskinen er ferdig med sin 100. kopi. Kjell skal kopiere opp to ark til i 100 kopier og legger ark nummer to til rette og trykker på knappen.

- Skill meg og skill meg, fru Blom, kommer det **nøakternt fra Kjell**. Akkurat som om alt blir bedre ved å skille seg. Nei, den er for enkel.

- **Hvordan blir alt bedre da?**

Det blir stille. Kjell står og ser på kopiene som maskinen spyr ut. Så orker han ikke det mer og blikket festes på maleriet, som er like til høyre for kopimaskinen. "Det er pussig, hvordan jeg kan oppleve stadig nye tolkninger av maleriet. For eksempel, den røde flekken på forparten av kua..... Kanskje det er et sår? I så fall ligner det på et åpent sår....., det vil liksom ikke gro. Nei, det må bety noe annet, noe symbolsk. Kanskje det står for "fare"?..... Jeg lurer på hva kunstneren har ment med den røde flekken? Det virker som om kua synes det er helt naturlig at den er der."

Ingen sier noe. Det andre arket er kopiert opp i 100 eksemplarer, og Kjell legger inn ark nummer tre. Kjell slår høyre hånda mot låret i en taktrytme mens han venter. Han sier:

- Det er blitt bedre. Ragnhild gleder seg over den miljømessige og resultatsmessige framgangen som har vært hos oss i det siste. Vi har slått oss mer til ro med at vi ikke sees så ofte. Hun går mer ut blant sine venner.

Dette ble for mye for Rut:

- Du tror sannelig at du kan tro deg ut av problemer, Kjell, at ting går over av seg selv. Midt oppi de enorme problemene dere har så tror du at alt er bra. Ja, bare du tror sterkt nok, så sier du sikkert snart: "Vi har ikke pro-

blemer."

Det blir en kort pause før Kjell svarer:

- Å, du vet. Tro kan flytte fjell, Rut. Det er utrolig hva troen kan utføre, smiler Kjell.

Rut smiler oppgitt:

- Så lite voksen du av og til er, Kjell.

- Det er fint at du ikke er det da, slik at jeg kan se opp til deg.

Rut orker ikke mer og går ut. Hun snur seg i døren:

- Lykke til!

- Rut....., ikke gå..... La oss ta en kopp kaffe.

Rut står stille og ser på ham. Kjell later som om han kikker på de ferdige kopiene. "Stakkars, Kjell", tenker Rut. "Dette spillet hans må da koste enormt av krefter."

- Det er ikke mer igjen på termosene. Jeg går og setter over mer kaffe, svarer Rut og går ut.

Kjell går og setter seg rundt bordet. Han blar i et tidsskrift mens han venter. Etter cirka 10 minutter kommer Rut inn. Klokka er blitt 8 på kvelden og det er bare et par PUMAer som er igjen i lokalene, men de er langt unna tidsskriftrommet. Rut skjenker oppi til begge og setter seg ned. Kjell tar en suppe, setter koppen på bordet og holder på den mens han ser på den. Så kommer det:

- Min tro er for svak, Rut..... Takk for at du sa ifra.

Han ser på henne:

- Du er flink til å holde ut med meg.

Rut snakker rolig og forsiktig:

- Tror du alle her hos oss har den innstillingen at vi holder ut med deg? Tvert imot. Og det er ikke noe negativt å snakke fra levra eller å være usaklig. Hvem er det ikke som protesterer når man blir utsatt for angrep? Hadde du ikke protestert, så hadde du ikke vært menneske.

Rut tar en pause. Så fortsetter hun:

- Hvorfor jeg sa dette til deg nå, skyldes et nettopp nå går det bra med både deg og bedriften. Det er nå du har overskudd og kan takle problemene dine på en konstruktiv måte.

Rut lener seg tilbake:

- Vi mennesker er rare. Hvor mange ganger har jeg ikke

selv gått i den fellen at når jeg hør det bra, gidder jeg ihvertfall ikke å gjøre noe med problemene mine, og når problemene dukker opp, har jeg ikke krefter til å gjøre noe med dem.

Kjell er grøvelvorlig der han sitter:

- Det er et helvete hos oss, Rut. Ragnhild enser meg liksom ikke. Hun er ikke noe glad når jeg kommer hjem..... Men jeg klarer ikke å skille meg..... Jeg er jo glad i henne fremdeles. Jeg giftet meg jo ikke med henne fordi jeg synes hun ikke hadde noe i seg..... Hva er det som har gått galt? Hva pokker er det?

Han nipper litt til kaffen og fortsetter:

- Jeg legger ikke skylda på Ragnhild. Tvert imot. Det er nok jeg som har svikta..... Jeg tenker ikke på mine krumspring litt nå og da. Det er for enkelt å tro at det har vært årsaken. Jeg tror egentlig at ektefellene trenger noen eventyr av og til - det er helt naturlig.

Kjell sukker:

- Jeg tror heller at jeg har tenkt alt for mye på meg selv. Jeg har hele tiden sett ting fra min side, jeg har ikke vært villig til å tolerere hvordan hun ser på saken. Dersom hun fikk gjennom viljen sin, så måtte jeg ofre meg, gi avkall på det jeg var overbevist om var rett.... Hun hadde egentlig aldri rett, bortsett fra når hun var enig i det jeg sa.

Rut lar stillheten være der i mellom Kjells utsagn. Kjell tømmer seg videre:

- Men hva med barna? Jeg er jo så glad i dem. Men jeg svikter, og så blir ikke de glad i meg..... Av og til har jeg lyst til å slutte som administrerende direktør....., men det løser vel ingenting.

Rut lurar på om hun skal prate om seg selv. Hun tar sjansen:

- Du vet at jeg har vært igjennom en skilsmisse, Kjell. Jeg synes det var skikkelig vondt. Vi hadde holdt sammen i flere år, og så skulle vi plutselig skille lag..... Men vi måtte! Vi hadde låst oss helt fast hver gang vi snakket sammen, enda vi ikke ville det.

Det blir litt for nært for Rut, men hun går videre:

- Det er mye jeg skulle ønske jeg kunne gjort annerledes.

Men hvem er ikke etterpåklok? Tross alt....., det beste var et vi skilte oss, men det var vondt å gjøre det. Jeg lengter av og til tilbake til de fine stundene vi hadde sammen, men så blir jeg i samme rennet minnet om all fortvilelsen.....

Rut gjør seg litt bestemt, men ikke streng:

- Du må ta et valg, Kjell, et smertefullt valg. Det beste hadde vært om du kunne valgt ekteskapet, men da må du skjønne at det koster! Du må endre holdning. Du må ta deg tid sammen med Ragnhild og barna. Du må se hvor verdifulle de er. Klarer du ikke dette, så må du innse din begrensning, så du ikke ødelegger deg selv....., og dermed endre.

"Jeg føler jeg har taket på samtalen," tenker Rut.

- Ragnhild er glad i deg, barna er glad i deg, vi er glad i deg, jeg er glad i deg. Du er ikke alene i dine valg, Kjell. Du har støtte. Bare velg, men velg realistisk. Ikke tro.....at du kan klare alt.

Rut smiler vennlig:

- Din styrke er jo at du ikke greier alt. Det gjør deg til et respektfullt menneske her på jobben, Kjell. Dette er noe av livets gåte.

Det blir stille. Et minutt. To minutter. Fem minutter. Kjell ser på klokka:

- Er den blitt så mye allerede? Jeg må gå.

Han hiver i seg båndskin i kruset:

- Huff! Den var sur.

Begge reiser seg fra bordet. Kjell går bort og ordner sammen kopiene. Han orker ikke å se på Rut, men sier idet han går:

- Takk for praten, Rut.

- Ingen årsak.

Rut går inn i garderoben. Hun puster lettet ut. "Jomen gikk ikke dette bra..... For en var og herlig mann."

- Rut?

Kjell gløtter på døren:

- Ingrid må få vite om det Tysklandsgreiene i morgen. Jeg reiser jo til Trondheim et par dager. Kan du?.....

- Det er greit.

- Flott. Ha det!

- Hei!

15.

"Det er pussig, hvor mange ideer jeg får når jeg sitter her."

Det er dagen etter og Rut sitter på toalettet og grubler. Noen av de ansatte i produksjonsevdelingen har ymtet frampå for henne at de har samarbeidsproblemer med arbeidsformannen for tiden, og de klarer ikke å løse det på egen hånd. Rut har rotet litt i dette komplekset og har hittil trodd at problemet lå i at arbeidsformannen ikke har helt klart å fornye seg i måten å være på. Dermed bør han kanskje sendes på et kurs, har Rut tenkt. Men nå slo det henne at hun tror samarbeidsproblemene har en helt annen kilde. En av de nyansatte har utfordret arbeidsformannens faglige dyktighet og posisjon og oppnådd status hos sine medarbeidere. Dette kan ha ført til at arbeidsformannen har låst seg fast i sin tro på seg selv og er dermed blitt mindre flink til å lytte.

Rut gjør seg ferdig, lukker opp bås døren og går og vasker seg. Tove dukker opp.

- Hei, Tove.

- Hei. Jeg er så snufsete i dag, men heldigvis har jeg noen ekstra lommetørkler med meg.

Hun går bort til skapet sitt og finner dem fram.

- Hvordan går det? spør Rut.

- Jo, bra. Arbeidstiden er mer normal nå. Det hjalp med de to nyansettelsene i vår avdeling.

- Eeh..., du har ikke sett Ingrid på bruket her idag? Eller om du vet når hun kommer? Jeg ringte ned til PUMAene, men de sa bare at hun kommer når hun kommer....., hvis hun kommer de, humret de.

- Nei....., jeg tror ikke jeg har hørt noe....., så

da må vi vel bare regne med at hun kommer når hun kommer...

Rut tørker hendene sine. Så fortsetter Tove:

- Det ser ikke ut som om bruddet med Lasse har gjort noe. Hun er jo kjekk som aldri før, og i PUMA får hun en stadig høyere stjerne. Hun er blitt rene gurunen der nede.

- Det er gøy å se at det går så bra med henne, svarer Rut.

Tove og Rut er ferdige med sine "plikter" i garderoben, men de unner seg å prate litt før de går tilbake til arbeidet. Det er ikke så ofte de snakkes sammen. Tove holder samtalen gående med å fortelle om Ingrid:

- Forresten, det er ikke så rart hun har glemt Lasse. Folk har sett Kjell hos henne i det siste.

Rut blir overrasket, men viser det ved å kun heve øyebrynene forsiktig:

- Å jaaa? Den Ingrid, sier Rut og smiler. Hun søker spenning..... Grensesprengning..... Men de har vel behov for å leve slik, disse kreative.....

Tove må også flire:

- Og så, vet du hva? Hun holder sannelig tak på den franskmannen fremdeles, men de er visst bare venner nå, sier hun..... Jeg hadde ikke orka et slikt liv, men vi har forskjellige behov..... Men....., jeg tror de fleste reagerer på det med Kjell. Hva med kona hans?

Rut har sluttet å le. Hun føler hun må gjøre noe:

- Du vet Kjell har vanskeligheter hjemme, Tove....

- Jooo...

Rut tar sjansen:

- Han har spesielt vanskeligheter nå. Kjell trenger noen som har varme og personlighet, og Ingrid har jo disse trekkene, i tillegg til hennes skjønnhet.

Rut tar en liten pause før hun fortsetter:

- Jeg blander meg sikkert opp i det. Men jeg tenker på Kjell. Ingrid kan gi ham øyeblikkets varme og omsorg, men Kjell trenger stabilitet nå, ellers blir han rivd sønder og sammen.Når man står i en vanskelig situasjon i hjemmet og ønsker å gjøre noe med den, så vil slike sidesprang bare ødelegge..... Søren, hvordan skal jeg si det.... For å si det bedre: Sidesprangene bør drøyes til han har fått mer ordna forhold.

Tove grunner på det Rut sier:

- Jeg tror nok det, ja. Kjell burde vente litt....

- Jo, Kjell burde ventet, men du vet hvor fristende det er å hoppe på det som hjelper i øyeblikket. Jeg tror ikke vi kan forlange så mye hos Kjell....

Rut vender seg mot Tove:

- Tove, du har litt kontakt med Ingrid. Kan ikke du snakke med henne.

Tove tenker seg om.

- Jeg vet det vil være vanskelig, fortsetter Rut.

Det blir en kort pause. Plutselig bryter Rut sin avbalanserte tone:

- Faan!

"Pokker! Jeg blir for hissig," tenker hun. Det var et uttrykk som dukket opp i henne som gjorde henne forbanna. Uttrykket er så motbydelig, og derfor er det så ekkelt at det passer sånn til Kjells situasjon. Rut roer seg ned:

- Unnskyld, Tove. Jeg ble bare så irritert, for det Kjell gjør nå er at han på en måte "lever seg ihjel"!..... Jeg kan godt prate med Ingrid, men du kjenner henne bedre enn jeg gjør. Målet er ikke at hverken du eller jeg skal prate med henne. Og målet er ikke å være moralist. Målet er Kjell. Vi må få Ingrid til å forstå at hun bare må vente litt.....

Tove ser ettertenksomt ned og sier:

- Jeg skal prøve, Rut. Jeg skal prøve. Men du vet det blir vanskelig. Jeg vil på en måte føle at jeg blander meg opp i personlige forhold.

Rut fingrer med halsbåndet sitt og sier forsiktig:

- Av og til tror jeg det er medmenneskelighet å blande seg opp i personlige forhold.

16.

Klokka er tre. Tove har bestemt seg for å gå for dagen. Hun er så snufsete og forkjølet at det gagnar ikke å være her. "Jeg skulle i det hele tatt ikke vært på jobb idag," tenker hun. Hun kikker litt i speilet og går mot garderobeskapet. I samme øyeblikk kommer Ingrid inn.

- Hei, Ingrid!

Men Ingrid er helt målløs:

- Dette kom som et sjokk.

"I all verden. Har Rut kanskje prøtet med henne om det Kjell-greiene ellikeyvel? Hun skulle jo ha en prat med Ingrid idag om noe annet og kanskje hun benyttet anledningen til å nevne det om Kjell?.Nei, hun kan da ikke ha gjort det," tenker Tove.

- Hva har skjedd?

Ingrid setter seg ned på benken foran garderobeskapene:

- Stiffs avdeling i Vest-Tyskland har kontaktet Kjell. De ønsker et samarbeid med oss, - på produksiden. Kjell, det vil si, han er i Trondheim for tiden, så Rut spurte på vegne av ham,.....om jeg kunne tenke meg å være ansvarlig for dette samarbeidsprosjektet. 100.000 mer i lønn.

- Hæ?

Tove blir paff. Ingrid merker hva hun sa og Toves reaksjon. Hun vender seg mot Tove og sier:

- Jeg burde kanskje ikke sagt det siste. Ikke si det videre, Tove.

Ingrid blir **tankefull**:

- Det er tydelig at de vil ha meg.....

Tove må snyte seg.

- Så vi mister deg, Ingrid?

Ingrid tenker. Blikket faller hit og dit.

- Jeg må jo ha betenkningstid. Jeg kommer til å høre til i Tyskland, men det blir en del reising til Norge og opphold her..... Filosofien er et samarbeidet skal gagne både oss og tyskerne, så vi kan møte framtiden bedre.

Det blir stille en stund. Det begynner å gå opp for Ingrid det som har skjedd. Tove griper ordet:

- Jeg vet ikke hva jeg skal si, jeg. Det blir **trist** hvis du forlater oss....., men den jobben høres jo spennende ut. Også pengene da.

Tove smiler og ser på Ingrid:

- Uansett hva du gjør, Ingrid. Du har **virkelig fått** anseelse. Gratulerer!

Ingrid blir litt sjenert av rosen. Hun gjør seg litt bekymret:

- Jeg er skeptisk til å reise også..... Det blir så mye farting hit og dit....

- På flere måter.....

- Hva mener du?

"Hjelp! Det bare datt ut av meg," går det opp for Tove. "Skal jeg si det? Nei.....Jo, nå har jeg sjansen....., men hun flytter jo hvis hun tar jobben. Jeg må si det likevel..Jeg har ikke noe med det..... Jo, jeg har det ellikeyvel..... Jeg tar sjansen....."

- Ingrid, mellom oss..... Jeg føler jeg må si det, så du vet staa.

"Hva betyr dette?" undrer Ingrid. Tove fortsetter:

- Folk vet det der med deg og Kjell.....

Ingrid reiser seg og blir rasende:

- Hva pokker!

Hun gjør seg til:

- Jaaa, ja. Dere har deres utsendte medarbeider på plass, hva? Vedkommende står kanskje utenfor vinduet og kikker.

Ingrid setter seg ned igjen.

- Fytte grisen for noe **jævla** slødremiljø.

Hun vender seg mot Tove:

- "Vi vet det der med deg og Kjell.....". Hva er det dere vet? Er det forbudt å få besøk, hva? Hva er det dere prater om når jeg ikke er tilstede?

"Jeg skulle ikke ha sagt det," tenker Tove. Tove ble satt på plass. "Jeg må prøve å forklare."

- Kjære deg, Ingrid. Det er da helt normalt at vi prater om hverandre. Du gjør da det sjøl også. Det er da vitterligen en del av det å leve. Det andre driver med interesserer folk.

Tove blir bestemt:

- Vær glad for at jeg sier det til deg, så får du vite hva vi snakker om!

"Den satt! Jeg føler jeg fikk sagt det bra," tenker Tove. Og budskapet hadde sin effekt på Ingrid, som er roligere i tonen:

- Hva var det du ville si?

Tove fingrer med hendene og snakker på sin karakteristiske, nølende måte når noe blir nært for henne:

- Du må leve som du vil, Ingrid.

"Huff! Det var tåpelig sagt," oppdager Tove.

- Takk skal du ha, Tove....., mor Tove.....

Nå blir Tove irritert:

- Ikke oppfør deg som en unge, Ingrid! Selv om jeg uttrykker meg tåpelig så hør på hva jeg skal si da, og ikke, ja,Huff! Jeg har jo ikke lyst til å si dette, men jeg synes jeg burde.....

Tove blir litt roligere igjen:

- Jeg er klar over at jeg på en måte blander meg inn i private forhold, men av og til må man gjøre det kanskje...

Ingrid blir nøktern:

- La oss få det overstått. Hva er det du vil si?

"Hun er sikkert sjalu," tenker Ingrid.

- Det jeg vil si er at Kjell har vanskeligheter hjemme. Kjærligheten er borte der. Kjell er i en viktig tid, hvor han skal prøve å gjøre noe med situasjonen hjemme. Men til det trenger han ro og stabilitet....., ikke noe krumspring nå. Senere, Ingrid, - til den vanskelige tiden er over. Kjell er svak med henhold på kjærlighet for tiden. Det er ikke moralist jeg ønsker å være. Tvert imot. Allikevel føler jeg jeg må si ifra. Man må ha styrke for å føre litt hit og dit.....

Det blir stille.

- Unnskyld et jeg uttrykte meg klossete og dumt.....og sikkert formanende, kommer det forsiktig fra Tove. Men du skjønner sikkert hva jeg ville si.

"Jeg tror jeg får bare gå," tenker Tove.

- Ha det, Ingrid, sier hun vennlig i det hun drar.

"Jeg burde kanskje ikke ha sagt det," tanker Tove.

"Fikk jeg sagt det på en skikkelig måte?"

Ingrid står igjen i garderoben. Urørlig, Hun tenker høyt:

-det trengs styrke....., hit og dit.....

Så eksploderer hun i raseri og fortvilelse:

- Helvetes merr! Jævla sladremiljø!

"Jeg må bort fra dette stedet. Jeg må til et åpnere sted. Til Vest-Tyskland....."

Hun oppdager hva hun tenkte:

"Et åpnere sted i Vest-Tyskland?"

"Jeg må bort, bort, bort!"

Hun griper jakka og farer ut.

17.

- Jeg har aldri sett noe så tjukt før!

Alle braser ut i latter. Ingrid forteller videre:

- Fyren svetta ved den minste muskelbevegelse. Nei, dere skulle ha sett. Jeg har ikke hatt det så moro på lenge.

- Det var ikke noe rart han ikke ville ha "galaxe", kommer det latterfullt fra Kjell. Stolene ville ha knekt sammen en etter en.

- Og fyren ville ha ligget der på gulvet og kavet, supplerer Tove. Hvordan kan noe slikt komme seg opp uten hjelp?

Ja, humøret er på topp idag. Sommeren er forbi. Det er august og det er dagen før Ingrid skal reise til Tyskland. Tove, Ingrid, Dag, Rut og Kjell sitter rundt Bordet i tidsskriftrommet og har en siste stund med henne. Det vil si, hun forlater dem jo ikke for godt. Ingrid går bare inn i en stilling som medfører at hun altså holder til i Tyskland, men kommer jevnlig på besøk til bedriften i Norge.

- Men det viktigste var at han kjøpte! fastslår Kjell. Du fikk da dytta på ham en modell.

Ingrid gjør seg til:

- Joda, han tok jo den mest trauste og kjedelige typen vi hadde.

- Og du fortalte vel at dette var "in" nå, skyter Dag inn.

- Ja, haha. Jeg synes jeg hører henne, bemerket Kjell. "Denne designen er nå på full fart tilbake i blant annet Frankrike." "Å, jaaa?" "Ja, folk vil ha det solid og fyldig idag."

- Du verden, så fort det er å forsnakke seg overfor slike kunder, sier Tove. Du må da holde på å dø av latter

av og til, Ingrid?

- Det skal være sikkert og visst. Tro meg, folkens, jeg visste ikke at det fantes så mange teite folk!

Og så ler de godt alle sammen. Rut må også le, selv om hun ikke er helt med i denne samtalen. Hennes latter er nok ikke så spontan og ekte som de andres. Men hun er ikke utenfor i samtalen. Tvert imot.

- Påfyll, Dag? spør Rut.

- Fyll på, du.

Rut griper ordet:

- Det blir trist å miste deg, Ingrid. Du har vært en frisk oppkvikker her i miljøet. Jeg har mange ganger tenkt på det. Ikke det at jeg alltid har synes at du har vært...
- hva skal jeg si -høflig eller ordentlig. Ja, jeg har til tider vært temmelig irritert på deg, men det tror jeg hører med i et åpent og godt miljø.

Rut tar en liten pause før hun fortsetter:

- Skål vi slippe fram spontanitet og varme, så tar vi en sjanse, for da slipper vi fram mennesket. Vi vil alltid synes at noen er sure og trege, men det er en del av det å være menneske det også. Men du, Ingrid....., deg forbinder jeg først og fremst med ekthet på en god måte.

Rut avslutter følelsesladet:

- Jeg har vært stolt av å ha deg i miljøet, Ingrid.

Det blir stille en liten stund. Det var altså den "formelle" takken. Rut takler det så bra, så det er hun som pleier å ha den rollen, og ikke Kjell. Kjell er for uformell til å prate slik på tomannshånd.

- Takk skal du ha, Rut. Det var godt å høre. Dere vet hva jeg synes om miljøet og dere, så jeg tror ikke jeg skal si noe spesielt. Det har vært en fin tid i mitt liv, og jeg er glad for at jeg kommer til å stikke innom i ny og ne.

Ingrid vender seg mot Kjell:

- Det er en ting jeg lenge har lurt på, Kjell.

- Ojoj, det blir spennende å høre, svarer Kjell.

- Jeg håper hun kommer med en frekk og uhøflig en, "hvvisker" Dag til Rut.

- Jo.....

Ingrid ser rundt på alle sammen. Først på Dag, som sitter der og smiler i skjegget. Deretter på Rut, som slipper

til en kommentar:

- Takler du presset, Kjell?

Øynene går videre til den ordinære Tove. Hun minner henne litt om Smørbukk i ansiktet. Så ser hun på Kjell, som sitter noe urolig; man vet aldri hva som kan komme fra Ingrid.

-Hva forteller det maleriet deg?

Et uventet spørsmål for alle sammen. Egentlig så hadde vel et hvilket som helst spørsmål vært uventet når det blir framsatt på en slik måte som Ingrid nå gjorde.

Kjell puster lettet ut:

- Var det ikke verre?

Han ser på maleriet. De andre ser på det også.

- Så du lurer på det, du..... Jeg vet ikke hva jeg skal si..... Av og til strekker ikke ord til.....

Ingrid må le inni seg. Kjell er så fersk når det gjelder å forstå kunst. Hun fikk oppfylt sitt ønske; at Kjell skulle ta spørsmålet alvorlig og legge ut om "denne andre siden av livet".

- Kua er kanskje noe av det gode i oss....., men så er det gode på en måte såret....., det vil si, kua har jo et slags sår....., kanskje det ikke er noe sår.eeh, ja, altså....., det er noe driv over kua, noe som får meg til å gå på.....

"Han putter alt inn i sine snevre modeller," tenker Dag.

"Den kua ser helt sinnsyk ut for meg," tenker Tove.

- Jeg vet ikke hva mer jeg skal si, avslutter Kjell.

- Takk skal du ha. Det var interessant å høre. Vi opplever det sikkert forskjellig, svarer Ingrid.

- Apropos oppleve forskjellig, skyter Rut inn. Hun synes denne scenen holder på å bli tåpelig. Har dere hørt den vitsen om fyren som stamma og som satt på flyet og oppdaget at det begynte å ryke ytterst på vingen?

- Nei, kommer det fra enkelte.

- Joda. Han oppdaget altså denne brannen. Men han stemmet kraftig, og det slo ham at han ikke ville klare å si ifra hva som skjedde, for han ville stå fast i stemmingen. Han ville bare si: "d-d-d-d-d-d-d-d-d-d-". Men så gikk det et lys opp for ham. Når han synger har han aldri problemer med stemmingen. "Sjølivet er en fornøyelig stand" dukket opp i ham, og mannen reiste seg og sang:

Rut reiser sæg og synger:

- "Det brenner der ute på ytterste ving." Og passasjererne trodde det var en allsang og stemte i: "Tyræleri, tyræleri."

De andre faller sammen i latter.

- Den var god, Rut, utbryter Dag og gir henne et klaps på skulderen.

Latteren stilner av og Tove griper ordet:

- Det er mye rart og artig man kan oppleve med folk som har et handikapp egentlig. Jeg hørte om en som stamma, og som hadde vanskeligheter med å få jobb. Hvordan reagerer folk når du snakker til dem, spurte en venn av ham. Jo, de synes litt synd på meg, svarte fyren som stamma. Da skæl du bli selger, sa vennen. "Bli selger?" "Ja, folk vil synes så synd på deg at de kjøper det du selger." Og jamen stemte dette. Fyren ble en av de dyktigste selgerne.

- Det er vel ikke så rart, bryter Dag inn. Folk har ikke tid til å høre ham prate ferdig, så de bare kjøper for å få det overstått.

De andre ler. Kjell tar den tenkende rollen:

- Hmm, kanskje dette er noe vi bør satse på. **Handikappede kan også bli lønnsomme.**

- Jeg synes jeg ser det, bemerker Dag. I framtiden vil de ansatte i Scanflash gå rundt på krykker, **sitte i rullestol og ha celebral parese, og Kjell er administrerende direktør og roper: Suksess!**

Latteren bryter løs igjen. "Jeg digger disse provoserende vitsene til Dag," tenker Kjell.

- Apropos handikappet. Det er Ingrid som tar ordet: Det var sannelig bra at Trude hos oss jobba i så kort tid. Åndelig handikappet, kaller jeg slikt. Jeg har aldri sett noe så sært. Jeg tipper de får problemer med henne overalt hvor hun ferdes.

- Jaja, bemerker Kjell. Hun passet vel rett og slett ikke inn hos oss.

- Høh! Det kan du si, som ikke jobba i lag med henne, sverer Ingrid. Vi prøvde da hele tiden å få henne med, men hun var bare sær.

Tove sukker:

- Det er noen som alltid ødelegger for seg selv og

andre.

Akkurat idet kommer Arne inn:

- Hei, hei. Se her sitter gjengen.

- Hei, Arne, kommer det fra Bordet.

Arne går bort til bordet. Han holder noen papirer i h nde:

- Det er siste dagen din her, Ingrid.

- N  er det t kk for meg, Arne.

- Men du kommer jo noen turer innom, fortsetter han.

- Du slipper meg ikke s  lett, nei.

Arne ser p  Kjell:

- Nei, jeg f r vel aldri noe tilbud om   reise til Tyskland jeg, tenker jeg.

- Vi trenger deg her, vet du, svarer Kjell.

Arne g r bort mot kopimaskinen:

- J , det er sannelig nok   gj re her, sier han i sin lune s rlandsdialekt.

18.

"Alltid glemmer jeg å ta med en kulepenn når jeg skal på toalettet. Det vil si, jeg kan vel ikke skrive her, på denne døren....., men på offentlig toalett: Å, jeg klør etter å skrive banale slagord på døra."

Det er dagen derpå og Dag sitter på toalettet. Det vil si, han gjør ikke noe fornødent, han bare sitter på lokket og er for seg selv.

"Jeg har lyst til å skrive noe absurd: "Scanflash' møbler fyller hullet etter Gud", eller kanskje noe tåpelig "Kjelliansk": "....Hvorfor....., hvorfor....., ser dere ikke livets dybde i "hvorfor"....."."

Dag må le. "Kjell er veldig kjekk å være sammen med, men av og til blir han så dum. Heldigvis.....han også.... Av og til blir Kjell like dum som meg.... Nei, forresten, så dum er han ikke."

Det dukker opp i Dag igjen; hendelsen for en time siden.

"At det går an! AT DET GÅR AN!"

Dag bøyer seg forover og stryker hendene gjennom håret. Han har tabbet seg ut igjen. "Du har de tekniske opplysningene her," sa Rut til ham. "Her er skjemaet, og så fyller du ut ved hjelp av opplysningene ved siden av. Bare spør, hvis du lurer på noe." "Det går nok greit," sa Dag og satte igang. Da han var ferdig la han skjemaet på pulten til Rut, for hun måtte underskrive det. Hun var ute akkurat da. Da hun kom tilbake kikket hun over det og bemerket: "Jamen, Dag, du har jo fylt ut fullstendig feil enkelte steder. I all verden, hvor har du fått disse tallene fra?" Så måtte han bort å forklare, og Rut sa: "Du må spørre meg i stedet for å gjette slik."

Pang! Pang! Nederlagsdunkene kommer igjen og igjen. "Du må spørre meg istedet for å gjette slik. Du må spørre meg istedet for å gjette slik. Du må...."

"Ååh! Det er jo en filleting! Jeg tok det jo med et smil også, og Rut lo med. Allikevel så går slikt så innmari inn over meg. At det går sn."

"Jeg har godt av det. Jeg har godt av det. Hovmod står for fall. Jeg har godt av å bli satt på plass. Hvorfor tror jeg gang på gang at jeg er den superhelten, - the coming man, mannen som forstår, mannen som er virkelig menneskelig, men samtidig effektiv.Gang på gang blir jeg minnet på at min "menneskelighet" er blitt blærete...."

"Gang på gang..... Det vil si at jeg kommer til å gjøre det igjen. Jeg kommer gang på gang til å tro at jeg forstår mer og mer av livet, Jeg kommer gang på gang til å tro at andre vil se opp til meg, fordi jeg forstår dem; jeg forstår hva det vil si å være menneske. Jeg tror gang på gang et næringslivet egentlig skriker etter slike som meg... .., og så klarer jeg ikke å fylle ut et skjema en gang."

"Se på alle de elendige og kvalme lederene som bretter seg ut i for eksempel "Økonomisk Revy". Jeg vil da for pokker ikke være som noen av dem. Ja, jeg vil ikke være som noen av dem som er her på bruket heller; alle er liksom så ensidige. Men hva tror andre om meg da? "Der er han sære Dag....., han er så blærete....., jeg er glad jeg ikke er som ham....."

Tankene og spørsmålene går hit og dit. Dag er svært lei dem, men de presser på ham som aldri før. Det er så mye som ikke stemmer.....

"Hva går galt, Dag? Hva går galt? Hvorfor kommer slik uløselige tanker opp? Hva gjør du nå? Hvorfor låser du deg mer og mer fast? Har du ikke kontroll over noen ting? Tenk, en voksen mann, som deg, blir slått ut av tanker! Din drittsekk! Hvordan kan du forstå andre når du synes at alle andre er noen klyser? Når du gjør andre til klyser, er du ikke da selv en klyse? Ja, er du ikke det? Du er da for eksempel ikke interessert i å forstå og møte Arne? Men han er jo også et menneske, Verden trenger meg, sier du. Tull og tøys. Da må du først lære å fylle ut et skjema ihvertfall. Dessuten må du begynne å bli litt glad i folk. Du sitter der og bare

digger din egen medmenneskelighet. Du tror at dine nederlag gjør deg mer menneskelig. Hvorfor i all verden føler du da at du må settes på plass så ofte; ditt hovmod må settes på plass i nederlag. Viser ikke slike nederlag at du blir mer og mer hovmodig, mer og mer en klyse, som må settes på plass?"

- Hva pokker skal jeg gjøre da? Jeg vil jo ikke dette, men det skjer jo gang på gang! skriker han viskende.

"Jeg må tilbake til kontoret. Jeg kan ikke sitte her lenger."

Dag går ut av toalettbasen og går bort til vasken og vasker seg, skjønt det ikke er nødvendig. Han ser seg i speilet. ".....På'n igjen, Dag. Livet går videre." Dag smiler. "Alt er latterlig. Bli med på livets sirkus! Ikke bry deg om nederlaget; da vil du oppnå respekt."

Dag går ut. Der står Rut og kopierer. Dag går bort og kikker på kopiene for å late seg interessert, og det går straks opp for ham hvilke kopier det gjelder.

- De ringte fra produksjonsavdelingen og sa de ikke hadde fått kopiene, bemerker Rut.

Dag smiler og sier:

- Ojsan! Det har jeg helt glemt. Jeg skal ta over kopieringen og gå bort til produksjonsavdelingen med arkene.

- Det er flott. Det er slike småting det er fort gjort å glemme oppi alt det andre vi gjør, svarer Rut med et vennlig smil og går ut.

Nederlag igjen. En filleting som går rett inn i Dag:

"Nå klarer jeg ikke å kopiere en gang."

19.

Kjære Ingrid!

Tusen takk for brev! Så kjekt at du har kommet så greit i gang i Tyskland. Tenk, du har vært der i et halvt år nå. Skal si tiden går fort. Jeg synes det er koselig med den brevkorrespondensen vi har hatt. Håper den vil fortsette.

Det er blitt februar. klokka har passert fem og Tove er ferdig for dagen. Men hun vil ikke dra riktig ennå, så hun sitter ved bordet i tidsskriftrommet og skriver et brev til Ingrid.

Din luring! Du som var innom her i januar, selvsagt på den dagen jeg var syk. Jeg får vel tilgi deg. Jeg hørte at du bare var på en snøtur og måtte tilbake samme kveld.

Tove sutter og biter på enden av tusjen innimellom skrivingen.

Neste gang du er her, håper jeg at jeg er her. Ellers må du ringe meg hjem, så vi i det minste får en telefonprat sammen.

Du skrev sist at du altså er fornøyd med dette halvåret. Det kan jeg bevitne gjennom dine brev. Jeg kikket litt over dem du skrev i høst, og de bærer preg av at du har trivdes. Selvsagt er det noen av dem du omgås med som er sære og endogtil kvalme. Slike er overalt. Kanskje de nettopp finnes i de

gode miljøene..... Det var bare en tanke som slo meg. Du vet jo at vi har hatt og fremdeles har nok av slike mennesker her også. Men allikevel er jo miljøet her veldig bra. Jeg tror kanskje at ethvert miljø trenger noen kvalme mennesker, men det må ikke bli for mange av dem, og det er det jo ikke hverken her eller hos dere.

Tove koser seg. Hun liker å skrive brev, spesielt til Ingrid. "Man kan være så fortrolig overfor henne," slår det Tove.

Dag er en hyggelig fyr. Artig og grei kar. Men jeg må allikevel innrømme at han til tider er temmelig overlegen. Det virker iallfall slik. Ofte når jeg møter ham så er han så sur og fjern. Men jeg er sikkert slik selv av og til. Jeg synes allikevel at det har økt hos Dag i det siste. Kanskje han savner de herlige klapsene på baken fra deg.....

Også var det Kjell, da, Ingrid. Han er den samme, trivelige. Han er veldig populær hos de nye som begynner her, men så tar han seg veldig godt av dem også. Jeg tror sannelig han må ha fått en oppsving i ekteskapet. Han smiler så blidt for tiden, forteller oftere om barna sine og er tidligere hjemme. Men det er rart med det. Før traff vi Kjell oftere på kveldstid her - i tidsskriftrommet eller i avdelingene. Nå drar han tidligere hjem. Det er liksom et savn. Det var så avslappende å vite at sjefen var her om kvelden når vi var her, og at han tok seg tid til å være sammen med oss. Men, men, det er tross alt bedre at han nå har det godt hjemme, og det smitter jo over på oss når han er her iallfall.Han savner deg sikkert, Ingrid. Du var jo et slikt lyspunkt her hos oss - og er det fremdeles!

Vi vokser jo, både i omsetning og i antall ansatte. I tillegg slutter noen. Dette har medført til at det er blitt en del nye fjes her etterhvert. Jeg har fått god kontakt med noen av de nye; Bjarne, Eirik, Hildegunn og Lise. Men det er mange som er

temmelig fjerne for meg, men slik må det vel være når vi vokser slik. Det er trivelige med nye folk, men det er sænnelig trivelig med de gamle også, og vi er jo en gjeng som har vært her en del nå. Håper at ikke alt for mange av dem slutter. Det er trist hvis det blir for mange nye.

"Jaja, det får være nok for denne gangen," tenker Tove.
"Jeg får vel skrive litt om noe annet enn jobben på slutten."

Roger ser ut til å trives på ungdomsskolen. Han har heldigvis fått en fin kameratflokk. Jeg håper **inderlig han** ikke kommer borti noe narkotikemiljø. Ellers sliter jeg ennå en del med ryggen, men den har vært litt bedre i det siste nå.

Hødet bra, Ingrid!

Din Tove

"Dett var dett," tenker Tove. Hun bretter brevet sammen og putter det inn i en Scanflash-konvolutt. "Scanflash får pent betale porto. Jeg legger den inn i "utgående post".

Tove reiser seg og går inn i garderoben. Hun tar på seg ytterklærne, ser seg litt i speilet og går ut. Hun skuer bort mot maleriet idet hun farer igjennom tidsskriftrommet. "Det er pussig så ofte blikket blir dratt mot maleriet når jeg passerer her," **tenker hun.**

20.

Vi er i slutten av februar. Tove har nettopp vært på toalettet og hun vasker seg. Idet hun river av et papirtørk går døren opp.

- Ingrid! utbryter Tove.

- Hei Tove! smiler Ingrid, og de omfavner hverandre hjertelig.

- Så overraskende! sier Tove idet Ingrid går inn på toalettet.

- Det er en liten snartur igjen, kommer det fra båsen. Jeg skal være her to uker i mars og er her nå for å knytte noen avtaler i den tiden.

- Når i mars da?

- Siste halvdel.

- Nei, det var kjekt. Da må vi sette av en kveld.

- Hvis jeg får tid...

- Klart du har tid. Tiden har man ikke, den tar man seg, svarer Tove vist.

Ingrid er allerede ferdig i sitt avlukke. Hun kommer ut og går mot vasken.

- Det kan bli vanskelig, Tove. Jeg får det hektisk.

- Jaja, vi får se da, svarer Tove, skuffet inni seg.

Ingrid ser seg i speilet mens hun vasker seg og sier:

- Det går så bra for tiden, Tove. Jeg har det bra, miljøet er bra, jobben er utfordrende.....

Tove ser på Ingrid:

- Ja, men så fint da. Vi trenger slike perioder i livet vårt.

- Det er en artig gjeng, fortsetter Ingrid. Vi har funnet på særlig et par flotte modeller.

Ingrid tørker hendene og ser på Tove:

- Det er så pussig å bli mottatt med en slik respekt, som jeg blir møtt med.

- Ja, det må det være, smiler Tove.

- Du skulle ha møtt den ene av dem, Frank, en kjempehyggelig skjeggebust. Han ligner på Dag i utseende, men er mye triveligere.

- Alle med skjegg ligner på hverandre synes jeg, svarer Tove.

Tove endrer tema:

- Har du truffet noen andre på bruket her idag, da?

Ingrid setter seg ned på krakken foran vasken:

- Jeg kommer rett fra PUMAene. Jeg skal bort til Kjell nå. Han vet jo at jeg kommer.

- Jeså? Så rart han ikke sa noe til meg igår, da vi satt her og pratet om noe, undrer Tove.

- Han kom vel ikke på det.

- Har du hatt mye med Kjell å gjøre i denne perioden, da?

- Jo....., jeg har hatt en del samtaler med ham i telefonen. Han var jo nedom en tur i høst også.

Tove er overrasket:

- Nei, var han det? Så rart at han ikke har fortalt det.

Det blir en liten pause før Tove fortsetter:

- Hvilket inntrykk har du om Kjell de gangene du har truffet ham siden du forlot oss, da?

Tove spør i en ivrig tone, men Ingrid svarer temmelig likegyldig:

- Tja, han er som før, kjekk og grei. Jeg tror nok han verdsetter det jeg gjør.

Ingrid reiser seg:

- Jeg tror jeg må stikke, Tove. Jeg har en del jeg skulle ha gjort idag.

Begge går ut, og da de kommer inn i tidsskriftrommet, spør Tove:

- Ser jeg deg mer idag, tror du?

Ingrid stopper opp og tenker seg om:

- Eeh....., jeg tror det blir vanskelig, Tove, svarer hun og ser på henne. Vi får heller prøve å få det til i mars.

- Vi får gjøre det, kommer det smilende fra Tove. Plutselig stusser hun litt opp:

- Oj, jeg glemte noe i garderoben. Jeg får stikke inn igjen. Du får ha det bra, Ingrid. Lykke til!

- Ha det, Tove!

Ingrid går ut og Tove går tilbake igjen til garderoben. Hun skulle ikke hente noe, bare sette seg ned og gråte litt.